

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo 15:5-12. 17-18)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil viis Jumal Aabrami välja õue ning ütles talle: “Vaata üles taevasse ja loe üle tähed, kui sa jõuad nad üle lugeda.” Ja Jumal ütles: “Vaata, nii rohkesti saab olema sinu järeltulijaid.” Ning Aabram uskus Issandasse ja sellest arvati ta õige olema.

Aga Issand jätkas: “Mina olen Issand, kes ma tõin ära sind Uurist Kaldeamaalt, et anda see maa siin sulle pärisosaks.” Siis Aabram küsis: “Issand, mu Jumal, millest ma võin ära tunda, et pärin selle maa?” Ja Issand vastas talle: “Too mulle üks kolmeaastane veis, üks kolmeaastane kits, ja üks kolmeaastane jää, üks turteltuvi ja üks harilik tuvi.” Ning Aabram tegi nii nagu talle oli öeldud, ta lõikas loomad keskelt pooleks ja pani ühe poole teise vastu, linnud aga jättis pooleks lõikamata. Ja kui röövlinnud tahtsid korjuste peale laskuda, ajas Aabram nad minema.

Aga siis, kui oli päike loojumas, vajus Aabram sügavasse unne ja vaata, pilkane kabuhirm valdas teda. Kui päike loojus ja läks pimedaks, siis nähti suitsevat kollet ja lõõmavat leeki, mis lõigatud tükkide vahelt läbi käis. Selsamal päeval tegi Jumal Aabramiga lepingu ning ütles: “Sinu järeltulijaile annan ma selle maa Egiptuse jõest kuni Eufrati jõeni.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 27:1. 7-8. 9. 13-14 R:1a)

R: Issand on mu valgus ja mu lunastus.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,

keda peaksin kartma?

Issand on mu elujõud,

kelle ees peaksin värisema?

R:

Issand, kuule mu häält, kui ma hüüan,

ole mulle armuline ja võta mind kuulda.

Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.

Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.

R:

Ära peida oma palet minu eest,

ära tõuka oma sulast endast vihas eemale.

Sina oled minu abimees,

ära hülga mind, Jumal, mu lunastaja.

R:

Ometi ma usun, et saan näha

Issanda headust elavate maal.

Oota Issandat ja ole tugev.

Sinu süda olgu kindel. Looda Issanda peale!

R:

(Teine lugemine Fl 3:17- 4:1)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, võtke minust eeskujuna ja vaadake nende peale, kes elavad nii, nagu meie teile eeskujuks oleme. Sest paljud, kellest ma olen teile sageli rääkinud – nüüdki meenutan neid nuttes –, elavad Kristuse risti vaenlastena. Nende elu lõpp on hukatus. Nende Jumal on nende kõht. Nende au on nende häbis ja nende mõtteis mölguvad üksnes maised asjad.

Aga meie kodu on taevas, kust me ka ootame meie Õnnistegijat ja Issandat – Jeesust Kristust. Tema muudab meie alanduse ihu oma kirkastunud ihu sarnaseks, selle väega, millega ta suudab kõik enesele alistada. Nõnda, mu armsad ja igatsetud vennad – minu rõõm ja mu aupärg! Seiske kindlalt Issandas, mu armsad!

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17:7)

Ja pilvest kostis hääl:

See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Lk 9:28b-36)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal võttis Jeesus Peetruse, Jaakobuse ja Johannese endaga kaasa ning läks koos nendega üles mäele palvetama. Ja kui ta palvetas, muutus tema pale ja tema rüü läks säravvalgeks. Ja vaata, kaks meest rääkisid temaga, need olid Mooses ja Eelija. Nad ilmusid säravas valguses ja kõnelesid tema elu lõpust – sellest, mis tal tuli Jeruusalemmas täide viia.

Aga Peetrus ja tema kaaslased olid vajunud raskesse unne. Ja siis, kui nad ärkasid, nägid nad Jeesust säravas valguses ja Moosest ja Eelijat tema juures seismas. Aga sündis, et kui need olid lahkumas, ütles Peetrus Jeesusele: “Õpetaja, meil on siin hea olla, tehkem siia kolm eluaset: üks sinule, üks Moosesele ja üks Eelijale.” Ta ei teadnud ise ka, mida ta ütles.

Aga kui ta nii rääkis, tuli pilv ja haaras nad endasse, ja nad kartsid pilve sees olles. Siis kostis pilvest hääl ning ütles: “See on minu äravalitud Poeg, teda kuulake!” Kui hääl oli lõpetanud, nägid nad Jeesust jälle üksi olevat. Ning jüngrid vaikisid sellest, mida nad olid näinud, ega rääkinud sellest neil päevil kellelegi.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimene väljendab end peamiselt kolmel viisil: nimelt see, mida ta mõtleb, see, mida ta ütleb, ja see, mida ta lõpuks ära teeb. Mõelda võib kõike, kuid juhuslikke peast läbi lipsavaid veidraid kujutelmi ei saa alati täiel määral vältida – neid tuleb pigem ohjeldada. Hea on seejuures, et peale iseenda ja Jumala ei näe neid mõtteid siis keegi.

Sõnadega on asi juba keerulisem: mis on kord kirja pandud või avalikult välja öeldud, eriti kaamera või mikrofone ees, seda on pea võimatu tagasi võtta. Paljude inimeste jaoks on nende kunagine halb sõnavalik muutunud eluaegseks taagaks, nii et edaspidi seostub nende nimi kohe kunagi poetatud ebaõnnestunud lausega.

Tuleb välja, et suur osa sõnadestki on juba teod, mille eest tuleb kanda vastutust. Seda enam tuleb siis vastutada kõige selle eest, mida inimene teoks teeb või jätab tegemata – kas head või kurja. Veelgi hullemaks kujuneb olukord siis, kui inimese sõnad ja teod ei lähe kokku, kui ta lubab, aga ei tee mida lubas – siis kaotab ta lõpuks kõigi usalduse. Seega peame hästi läbi mõtlema, mida me ütleme, mida lubame ja mida teeme.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimese sõnad ja teod peavad rajanema faktidele. Kuid mis on fakt ehk tõsiasi? Eks ikka see, mis on realselt olemas, mille tõestuseks on tuua asitõendeid, katsetulemusi, kõikvõimalikke dokumente nii paberil kui audio- ja videoformaadis. Kas tõesti? Me teame ju, et nii asitõendeid, katsetulemusi kui dokumente saab võltsida. Samuti ei saa alati usaldada kohalviibinud tunnistajate väiteid; eriti selgelt tuleb see välja liiklusõnnetuste pealtnägijate ütlustest: igaüks oleks näinud justkui midagi muud kui teine, erinevalt on nähtud nii liiklusvahendite värvi kui nende osa õnnetuses.

Suur osa faktidest, millele me oma elus toetume, saavad küll alguse kogemustest – kõigest sellest, mida inimene omal nahal läbi proovib –, kuid väga paljud justkui teisejärgulised tõsiasjad on pigem kokkuleppelised. Need põhinevad teistelt inimestelt kuuldu või õpitud enam-vähem tõenäolistel seisukohtadel, ilma et neid saaks kontrollida või et neis oleks otstarbekas kahelda.

Näiteks kui meile peaks ilmuma ingel või Jeesus Kristus, siis meie jaoks oleks see fakt, otsene objektiivne elamus; kui me aga räägiksime sellest teistele, siis nende jaoks oleks see usutav vaid nendes piirides, mille osas nad peavad meid usaldusväärseks. Me saame teistele oma elamusest ainult rääkida, näidata me neile oma ilmutust ei saa, samuti nagu nemad ei saa oma kogemusi meile üle kanda täpselt niisugusel kujul, nagu nad seda ise on üle elanud.

Faktidest järelduste tegemisel ja neist käitumisjuhiste kujundamisel on peamiseks allikateks ise kogetu ja teistelt kuuldu. Kuid lisaks on veel üks tähtis kriteerium: nimelt, kas mul on otsene vajadus neid fakte teada ja kas nad pakuvad lahendusi minu vahetutele eluprobleemidele. Näiteks kui inimesel on suur nälg, siis pole sel hetkel väga oluline, mida täpselt ta peaks sööma – peaasi, et see on toit, mis kustutab nälja ja hoiab tema organismi toimimas. Niisamuti saab religioon hädavajalikuks vastuseks inimese eluperioodil, mil ta hakkab endale esitama möödapääsmatuid küsimusi elu mõtte kohta kaugemas perspektiivis.

Armsad õed ja vennad: kas kõik see, mida evangelist teab jutustada Peetruse, Jaakobuse ja Johannese kogemustest Tabori mäel, on sulatõsi, seda ei saa me kuidagi järele kontrollida. Aga kui see kõik ei olekski aset leidnud, kui evangeelium oleks ainult müüt; kui Jeesus ei olnudki Messias ega tõusnud surnuist üles – siis poleks meil mingit lootust igavesele elule. Sellepärast tuleb keskenduda faktilisele vajadusele leida oma elule mõte. Kui me tajume oma surelikkust ja adume võimalust ärgata uuele elule pärast surma, siis tõenäoliselt saame seda kord ka kogema. Ning siis muutub oluliseks kõik, mida me oleme kunagi mõelnud, mida öelnud ja mida teinud – kuidas oleme täitnud selle ülesande, mille jaoks oleme loodud. Aamen.